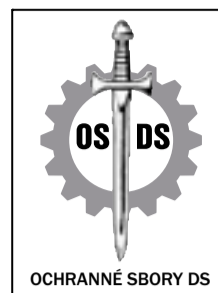

DĚLNICKÉ LISTY

NOVINY DĚLNICKÉ STRANY, ZALOŽENY V ROCE 1872

ROČNÍK VI. / ČÍSLO 17 / TENTO VÝTISK JE ZDARMA

Proti proudu!

Není jiná možnost!

říká předseda Dělnické strany Tomáš Vandas

Dělnická strana se v poslední době často stává středem pozornosti sdělovacích prostředků, neboť velmi výrazným způsobem zintenzívnila svoji činnost a rozšiřuje se i spektrum členů a příznivců. To samozřejmě vládní garnituře není po chuti a tak používá tradiční metody: špinění, pomlouvání, osočování. Předseda Dělnické strany Tomáš Vandas odpověděl redakci Dělnických listů na několik otázek, týkajících se nejen činnosti Dělnické strany, ale i pohledu na vnitropolitické události.

■ **Pane předsedo, od parlamentních voleb v roce 2006 uběhly již více než dva roky. Jak toto uplynulé období hodnotíte z pohledu činnosti Dělnické strany?**

Musím říci, že činnost Dělnické strany nabrala na dynamice zejména po parlamentních volbách v roce 2006. Začaly nám chodit přihlášky, lidé se začali zajímat o náš program a o naše aktivity. Tento zájem se navíc neustále stupňuje a jen za první pololetí tohoto roku jsme zaznamenali přes třicet nových členů. Je to velmi pozitivní posun dopředu, velmi mě také těší, že se hlásí nejen mladí lidé, ale i střední generace. Lidé začínají hledat své místo ve společnosti a nechtějí se smířit s katastrofálním stavem, který v naší zemi panuje.

■ **Zájem o Dělnickou stranu projevují v čím dál větší míře i média. Jak vnímáte jejich silně negativní postoj?**

Jako logické vyústění naší trpělivé práce. To, že se nám podařilo za uplynulých pět let vybudovat funkční politickou stranu, vydáváme stranické noviny Dělnické listy, získali jsme první mandáty v komunálních volbách, náš program je dostatečně přitažlivým pro stále více občanů, nemůžeme samozřejmě nechat vládnoucí garnituru v klidu. I proto ty stále častější útoky na naši stranu, slova o neonacitech, rasistech, xenofobech atd. Cílem je očernění DS v očích veřejnosti a oslabit naše šance v nadcházejících krajských volbách. Chci tedy zdůraznit jednu věc. Dělnická strana není stranou neonacistickou, stejně tak jako není stranou levicovou ani pravicovou. Je to strana pro všechny slušné občany a pro poctivé národovce.

■ **Více než pět let stojíte v čele Dělnické strany. Co Vás nejvíce motivuje při této nelehké práci?**

Především důvěra lidí. Vidím kolem sebe spoustu nadšených členů a sympatizantů, odhodlaných pokračovat v našem boji s tímto zkorumpovaným liberálním systémem. Vyjadřují mi sympatie, obce se na mě s nejrůznějšími problémy, které je trápí. Víím, že je nemohu zklamat. I proto všem říkám: vydali jsme se na nelehkou cestu, která je lemována jen trpělivostí, odhodláním a sebedůvěrou v sebe sama. A na její konec zatím nedohlédneme. Ale všechno má svůj čas, i naše vítězství. Není jiná možnost, než jít proti proudu dnešní doby. A tímto děkuji všem, kteří proti tomu proudu parlamentní špinění jdou neohroženě se mnou.

■ **Na podzim tohoto roku se uskuteční krajské volby. S čím jde Dělnická strana do těchto voleb?**

Chceme se pokusit uspět v krajích, kde máme silnou členskou základnu. To znamená v Ústeckém, Moravskoslezském a Plzeňském kraji. Věřím, že v těchto regionech můžeme dosáhnout slušných výsledků. Ty ale budou odvislé i od volební účasti. Pokud lidé zůstanou doma, bude to těžké. Každý občan by si měl uvědomit, že politika, to není jen to, co vidí v televizi. To jsou nájm, elektřina, teplo, školství, zdravotnictví, tedy vše, co je kolem nás.

■ **Vy osobně budete v krajských volbách kandidovat? A jsou známí i další lidé?**

Ano, povedu kandidátku Dělnické strany ve Středočeském kraji. Místopředseda Jiří Štěpánek bude lídrem v Ústeckém kraji, a například v Jihomoravském kraji povede DS mladá slečna Simona Skoumalová. Další zatím prozrazovat nebudu, nicméně vše je téměř doladěno do konce.

■ **Pojďme nyní k vnitropolitickým událostem. Jak hodnotíte vládu Mirka Topolánka?**

Už jsem se k tomu vyjádřil několikrát. To, co nyní sedí za zdmi Strakovy akademie, je přehlídka bizarních postav, které myslí jen na svůj prospěch a jejich hlasité mlaskání u naplněných koryt je slyšet na hony daleko. Jen namátkou. Jakási Džamila, o které nevíme odkud přišla a jejíž jedinou pracovní náplní je to, aby menšiny, imigranti a sexuální devianti měli co nejvíce výhod. Dále Parkanová, zpěvačka restauračních zařízení IV. cenové skupiny, Schwarzenberg, jemuž nerozumíte co říká a nikdy nevíte, zda spí či bdí. Dále Cyril Svoboda, jenž bude ministrem čokoloi, jen aby tam byl. Jak říkám, je to tragédie. Nejhorší na tom je, že vše odnášejí obyčejní lidé, na něž dopadá tzv. reforma, ve skutečnosti okrádání. Ale dokud tento fakt lidem nedojde a nezačnou chodit k volbám, doplatí na to jen oni sami, vládní mafie ne.

■ **Asi nejvíce citlivou oblastí je zdravotnictví. Jak Vy osobně vnímáte placení poplatků a další změny, navrhované ministrem Julínkem?**

Zcela jednoznačně odmítám placení poplatků. Jaký užitek to vlastně přineslo? Zlepšila se zdravotní péče? Jsou tyto peníze účelně včleňovány do zdravotnického systému? Ani na jednu takto položenou otázku nemůžeme dát kladnou odpověď. Je to aplikace nevyzkoušených experimentů hrstkou hazardérů, kteří jednájí stylem „po nás potopa“. Jsme ochotni akceptovat platby v nemocnici za jídlo, ale to je tak jediné. Není možné, aby nastal stav, kdy si lidé celý život platí zdravotní pojištění a když se dostaví zdravotní problémy, aby si léky a všechny úkony platili opět. Za stejnou službu platit dvakrát? Nesmysl. Je potřeba tu bandu v čele s Julínkem a jeho poskokem Cirktem vyházet.

(Pokračování na str. 2)

Cesta do pekel

Bylo jen otázkou času, kdy se nad Evropou opět začnou stahovat mraky totality. Nikoliv mraky těch totalit nám dobře známých, ale nové totality, jejíž hřmot je už z dálky slyšet a cítit smrdutý pach z její tlamy; je to totalita pro lidskou zkušenost Evropanů zatím nepoznaná. O to více by v nás měla budit pocit strachu, a o to více bychom měli hned v zárodku proti ní všemi dostupnými prostředky bojovat. Zatím její poslední návštěvka zní: antidiskriminační zákon.

Dneska už každý myslící občan České republiky ví – nebo by měl vědět – že Evropská unie, kam jsme s takovou slávou spěchali v naději na „lepší budoucnost“ našeho národa, je opět otročké járho nasazené na šíje našich občanů. Zatím se ještě za svobodné myšlení nezavírá – to jenom za vědecké bádání tzv. holocaustu – zatím se ještě nepopravuje. Totalita se musí nejdřív vetřít pod kůži „drtivé většiny“, usadit se v mozcích a srdcích lidí, což je věcí systematické mediální masáže – a teprve potom se budou s chutí „upalovat čarodějnice“. Antidiskriminační zákon je předzvěstí téhle nové doby.

Ve všech zemích EU se už antidiskriminační zákon ratifikoval, naše země je prý poslední. Oč vlastně jde v antidiskriminačním zákonu? Naprosto nepřipustně zasahuje do soukromoprávních a vlastnických vztahů, zasahuje do oblastí, jež byly po staletí mezi lidmi v Evropě formovány etickými a zvykovými zásadami. Pro občany naší země je naprosto absurdní přenesení důkazního břemene na stranu žalovanou, jak o tom říká § 133a, odst. 3 zmíněného zákona. Antidiskriminační zákon je v řadě další zákonné opatření EU – po Listině práv a svobod občana – vedoucí k postupné likvidaci tradiční rodiny, k zostření vztahů mezi muži a ženami, rodiči a dětmi. Cílem je zprerhat tradiční vazby mezi lidmi, bílou rasu infiltrovat rasou barevnou, v Evropě vytvořit jakýsi rasový „guláš“ gojímských národů, vlastně novodobých otroků. Jde o zákon, jímž se veřejně ohlašuje nová totalita, jejíž ideologie je čím dál více zřetelná. Řekl bych, že zákon je nesmyslný; ale z hlediska Komise a parlamentu EU, jež povinně vyžadují na všech státech zapojených do Unie zákon implementovat do svého právního systému, jeví se jako dobře promyšlený tah. Dobře si také všimněme, kdo všechno těmto snahám novodobých otrokářů slouží, kdo zákon vítají: jsou to sionisty a zednáři preferované a mediálně prosazované politické strany, levicové liberály, homosexuální skupiny, feministky, anarchisté, drogově závislí a pozitivní HIV.

President České republiky V. Klaus 16. května 2008 tento tzv. antidiskriminační zákon ze své pravomoci vetoval, za což mu patří dík. Ukázal tím, že byt' liberál v ekonomice, není mu cizí přirozené právo a z něho vycházející konzervativní duchovní a morální hodnoty, v nichž se Evropa po dva tisíce let vyvíjela.

Nicméně, zákon bude opět projednáván v Poslanecké sněmovně Parlamentu ČR, a bude přijat. Pochybuje ještě někdo, že nejsme satelitní stát? Cožpak může ještě někdo tvrdit, že naši poslanci v Parlamentu jsou suverénní zástupci suverénního státu a národa?

Prožil jsem dobu sovětské okupace, ono nadšené vzepětí národa a pak jeho bolest, a zklamání především z našich vedoucích představitelů – nezodpovědných bolševiků, zaprodaných zruďné ideologii. V Moskvě prodali národ, „uzavřeli smlouvy“ a pak si je nechali od parlamentu – byt' tehdy loutkového – odhlasovat. Z téměř tři sta poslanců jen čtyři statečně byli proti! Ti pak skončili v ghettu nekonformních občanů na periferii společnosti. Československá televize tenkrát se ptala několika poslanců, proč zvedli pro diktát z Moskvy ruku. Odpověď byla vždy stejná: museli jsme...!

Podobně se chovají naši dnešní poslanci. I oni říkají: prý musíme zákon schválit!

Není to pravda, nic se nemusí, pokud je to v rozporu se svědomím člověka. Poslanec má obrovskou odpovědnost nejen za sebe, ale i za ty občany, kteří mu dali mandát. Nejvyšším principem k jejich rozhodování má být svědomí opřené o morální a duchovní hodnoty odvozené z přirozeného práva. Řídí se tím v Parlamentu naši poslanci při svém rozhodování?

Mgr. LADISLAV MALÝ

Česká mládež! Na stráž!

Manifestace Dělnické strany k 1. máji v Praze ukázala, že politika naší strany je životaschopná a má co nabídnout ostatním. Od počátku existence strany jsme si byli vědomi toho, že politika je běh na dlouhou trať a že jsme si dobrovolně vybrali trať náročnou, plnou úskalí a překážek. Jasně jsme věděli, že se nám nic nepodaří hned a že za vším bude muset být poctivá, drobná, každodenní práce a že budeme potřebovat množství pomocníků. Za pět let existence strany se nám podařilo dát dohromady kompaktní celek aktivistů, kteří plní své úkoly na daných místech. Oslovili jsme všechny sociální vrstvy a věkové kategorie, které spolu příkladně spolupracují.

Právě spolupráce mladých a těch životem zkušených je tím nejpádnejším důkazem, že se nemusíme bát blízké či vzdálené budoucnosti. Mladí převzou od těch dříve narozených životní zkušenosti a nadhled, a naopak mladí těm druhým předávají kus svého nadšení, mladistvého radikalismu a životního optimismu. Díky této symbióze není obava z žádných voleb. V každých následujících volbách budou výsledky lepší a lepší. Mladí a zkušenost, to je neporazitelná kombinace.

Manifestace 1. května byla především demonstrací mládeže. Mladí radikální, odhodlaní a ne-

bojácni. Kamarádi a kamarádky z Čech a ciziny všem ukázali, že existuje mládež, pro níž národ, vlast a Evropa národů nejsou neznámými a prázdnými slovy. Přesně pojmenovávali problémy, které tíží a ohrožují naši republiku i Evropu. Zazněla slova rázná a úderná. Přesně tak, jak to vyžaduje doba. Je potěšitelné, že v české mládeži je význačná část, tolik se lišících se od svých vrstevníků. Od těch, pro které je vlastenectví a národ dějepisné haraburdí, protože oni chtějí brát výplatu v eurech a mít vše nejnovější, co nabízejí vychytralí obchodníci.

Ale hlavně! Všichni vyjádřili svůj názor na současnou situaci a bez ohledu na následky. Mnozí řečníci a posluchači měli své zkušenosti s ideologií, která jim činila problémy v práci a ve škole, a přesto šli na náměstí. Nebylo po listopadu 1989 demonstrace, kde by mladí lidé tak jasně a neohroženě řekli své mínění o současném stavu. S pevným pohledem hodila Dělnická strana a účastníci demonstrace rukavici do tváře parlamentních vyžírů, kramářů a vyzvala je na souboj. Na souboj, ve kterém soupeři nebudou mít stejné zbraně, kde čest a férovost je pro našeho soupeře prázdné a směšné slovo. Přesto do toho souboje půjdeme a vyhráme. Dříve či později.

Opravdu dnes není doba na nějaké opatrné slo-

vičkaření a čekání za větrem. Není čas na nějaké obrušování radikálních národních požadavků, protože doba je vážná. Náš kontinent – Evropa – se ocitá v ohrožení, jaké zažila naposledy v roce 1683, kdy statečné pluky pod vedením katolického polského krále Jana Sobieského odrazily u Vídně osmanské hordy a zachránili tím Evropu. Dnes Evropa připomíná pevnost, která je obležena davy cizozemců, kteří se chtějí dostat dovnitř, za účelem vyplenění, vysání a ovládnutí. Nejhorší je, že uvnitř pevnosti Evropa existují skety, kteří chtějí těmto hordám otevřít bránu, a kriminalizují ty, kteří volají ostatní do zbraně a na hradby. V každé evropské zemi jsou tyto skety a zrádci. A právě s nimi musí národovci bojovat.

Nyní si neodpustím osobní prožitek z prvomájové demonstrace. Jako na účastníka pohodu na mě zapůsobila samozřejmě hesla, ale nejvíce určitě to, že když nekonečný proud účastníků nic neskan- doval, tak nejsilnější bylo ticho. Byla slyšet ozvěna bot a lehké záchvěvy praporů a transparentů. Právě v tomto tichu jsem slyšel sílu, tuto zatím mlčenlivou sílu, kterou jsme na 1. máje probudili. Cítil jsem sepjetí s davem, s davem, který ví co chce a také toho dosáhne. Všichni účastníci pochodu Dělnické strany si byli vědomi, že jsou součástí síly, na kterou nemůže ideopolice, hejna policejních konfidentů či prodejní novináři.

Proto voláme českou mládež na stráž. Na stráž odkazu Evropy, kolébky národů a civilizace. Na stráž proti homosexuální zvrácenosti a zničitelskému ateismu. Kamarádi a kamarádky z nacionálního tábora nastupují do první linie boje o duši českého národa. Na 1. máje vystavila česká mládež účet odcházejí-

címu světu nemohoucího a impotentního liberalis- mu a pseudodemokracie, kterého se drží „osvěd- čení političtí lídři“. 1. máj 2008 byl jasným hlasem nastupující české nacionální mládeže, která se přihlásila o svá práva na spolurozhodování o své zemi a národu. Mládež! Na stráž!

JIŘÍ ŠTĚPÁNEK
1. místopředseda DS

STEM: Češi nejméně vstřícní k cikánům

PRAHA (red) – Dle výsledků anket STEM, uveřejněné v květnovém vydání deníku Právo, jsou Češi mnohem tolerantnější k Slovákům a cizincům ze Západu než lidem z východních států. Nejméně jsou pak vstřícní k cikánům. Jako sou- seda by je sneslo jen 12 procent lidí. Naopak celá třetina bydení vedle cikánů považuje za nepřijatelné. Téměř čtvrtině by pak společné by- dení bylo nepříjemné. Další třetina by to nesla těžce.

Z cizinců by lidé měli za sousedy nejradyji Slováky (92%). Čtyři pětiny nevidí problém v soužití s Angličany, Francouzi či Američany. Necelé dvě třetiny

by bez potíží sousedily s Němcem či Židem. Celá tato skupina lidí je pak pro Čechy přijatelnější než kazašští a volynští Češi. Neradi by ovšem žili vedle Afghánců a Čečenců. Osmi z deseti by vadilo sou- sedství Arabů. Třem čtvrtinám Ukrajinců, Číňanů a Vietnamců. Šest z deseti lidí by se nechťelo na- stěhovat vedle Rusů.

Tato anketa jen potvrzuje všeobecně známý, ale uměle potlačovaný, fakt, že Češi nejsou rasističtí, xenofobní, antisemitští či nepřátelsky zaměřeni vůči cizincům, jak je nám podsouváno, ale společný život jsou ochotni sdílet pouze s příslušníky západ- ních civilizovaných zemí.

Policie dělá reklamu na Staropramen

PRAHA (red) – Skutečnost, že ministr vnitra Ivan Langer je zcela nekompetentní osoba, ostatně jako kterýkoliv ministr zastupující stranu modrých, je věc veřejně známá. Ovšem to, s čím přišel v dnešních dnech, již nemá vskutku obdoby. Příslušníci policie ČR při kontrole vozidel rozdávají zkoprněným řidičům nealkoholické pivo firmy Staropramen. Namísto toho, aby policie odchytila a trestala opilé řidiče, dělá reklamu firmě, která se svými výrobky rovněž přispívá k pirátství na českých silnicích. Jestliže Policie ČR čím dál více ztrácí respekt, a to především ze stran kriminálních, jak asi může na člověka za- působit, když ho na ulici zastaví policista a podaru- je ho plechovkou soft piva!

Langer od svého nástupu do funkce policii do- slova ruinuje, likviduje a ničí poslední zbytky toho dobrého, co v této složce ještě zbylo. Jeho počin mů- žeme směle přirovnat k trapasu Vlasty Parkánové, která nazpívala s alkoholikem a milovníkem vše- ho amerického, Janem Vyčítalem, opěvnou ódu na americký radar v Brdech. Brzy se již možná dočká- me, že policisté budou rozdávat sterilované injekční stříkačky či albánské a vietnamské slovníky.

Reklama je hlavní útočnou zbraní kapitalismu a jak známo, v tomto amorálním režimu je i v tak- ovémto případě povoleno naprosto vše. Ale tohle už

je opravdu přespříliš! Něco podobného je možné vskutku jen v banánové České republice, kde na- ší politici dělají této zemi ostudu po celém civilizov- aném světě!

Ředitel plzeňské věznice pokárán!

PRAHA (red) – Stranické noviny Dělnické listy jsou distribuovány všem zájemcům bez jakéhokoliv omezení. Takto je postupováno i u případů osob, kte- ré jsou ve výkonu trestu odnětí svobody.

Kauza Vlastimila Pechance je širší veřejnosti do- statečně známá. Právě Vlastimilovi Pechancovi by- lo v poslední době, na základě rozhodnutí ředitele plzeňské věznice, znemožněno dostávat Dělnické listy. Proti tomuto nezákonnému postupu podal stíž- nost představitel Dělnické strany Mgr. Ladislav Malý, přičemž zdůraznil skutečnost, že Dělnické listy jsou oficiálně zaregistrovaným periodikem. Přesto však stížnost byla dne 12.3.2008 shledána ředite- lem plzeňské věznice jako nedůvodná.

Na základě tohoto rozhodnutí podal Mgr. Ladi- slav Malý stížnost adresovanou přímo na Generál- ní ředitelství vězeňské služby ČR. Po delší prodle-

vě, kdy už bylo uvažováno o dalších právních kro- cích, obdržel pan Malý dopis přímo od generálního ředitele vězeňské služby genmjr. PhDr. Luďka Ku- ly. V dopise se píše:

„Obsahem Vaší stížnosti se stala velmi citlivá ob- last. Přezkoumání napadeného vyřízení si tak vyžá- dalo rozsáhlé šetření, v rámci kterého byly veškeré shromážděné písemné podkladové materiály před- loženy k odbornému posouzení kompetentnímu ře- diteli odboru personálního a právního a řediteli od- boru výkonu vazby a trestu GR VS ČR. Z realizova- ného šetření vyplynul závěr, že postup zaměstnan- ců věznice v Plzni, kteří, s odkazem na ustanove- ní §28 odst. 3, písm. c) zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody, rozhodli o nevydá- ní Dělnických listů ods. Vlastimilu Pechancovi, ne- byl opodstatněný.“

Na základě tohoto zjištění byla stížnost na vyří- zení stížnosti vyhodnocena jako důvodná. Za utr- pěnou újmu se Vám jménem Vězeňské služby ČR omlouvám. Ředitel věznice v Plzni byl, v zájmu před- cházení opakování obdobného nedostatku v bu- doucnu, na toto pochybení upozorněn.“

Z toho vyplývá jeden podstatný závěr. Ve všem, o čem jsme přesvědčeni že to za to stojí, je nutné vytrvat a nevzdát se!

Trest smrti ANO!

HAVLÍČKŮV BROD (red) – Co jiného než trest smr- ti si zaslouží zrůda, která brutálně znásilní a zavraž- dí devítiletého kluka?! Jak nějaký pseudohumanistá a falešný lidumilové mohou po tomto otřesném, bo- hužel ovšem nikoliv ojedinělém případě, kázat blu- dy o humánnosti pro pedofilní vrahy a jim podob- ným? Ať předstoupí před zoufalé rodiče zavraždě- ného klučka a „vysvětlí“ jim, že k vrahovství svého dít- ěte musel být soucitný a humánní, aby si o nás ně- kdo něco špatného pomyslel! Ať jim vysvětlí, že to-

po, kdy pod společenskou imunitou, reprezentova- nou majiteli centrálních bank, sponzorovali útoky předních nacistů do zemí Jižní Ameriky). Windows pak pro změnu ujišťuje, že osobní data nebudou ni- kdy zveřejněna. Ale v zemi, kde vládně lež a zákony platí pouze pro chudé, nelze těmto „ujištěním“ ani v nejmenším věřit!

Když v roce 1949 napsal George Orwell své slav- né dílo 1984, popisoval život v budoucnosti, který by mohl nastat. Orwell zřejmě neměl ani tušení, že o 60 let později se z jeho fiktivní vize stane obyčej- ná realita. Žijeme vskutku v orwellovském světě, pod vládou modré diktatury a neustálého policej- ního sledování. O svobodě se každému z nás může jen zdát. Není se ovšem čemu divit, když vezmeme v úvahu, že celý státní aparát je z pulky tvořen bý- valými bolševiky a členy StB, o čemž by především naše vládnoucí strana mohla vyprávět!

PETR KRÍŽ

Výdaje na léky porostou

PRAHA (red) – Pacienti v České republice budou na léky doplácet více než dosud. Některé studie dokonce hovoří až o miliardách korun ročně navíc. Může za to nový systém určování úhrad za léky. Ten platí od počátku roku a v květnu se začne promítat do úhrad a doplateků. S varováním před růstem doplateků přišly farmaceutické firmy. Ministerstvo zdravotnictví však jejich alarmující propočty odmítá. „Jde o obvyklý kolorit. Je jasné, že farmaceutic- ké firmy chtějí dosáhnout co nejlepších cen,“ ko- mentuje jejich iniciativu mluvčí ministerstva zdra- votnictví a známý cynický asociál Tomáš Cikrt. Ko- lik zaplatí zdravotní pojišťovny za léky, určuje nově Státní ústav pro kontrolu léčiv podle pravidel daných zákonem a vyhláškami.

Pojišťovny podle nového zákona nemají hradit víc, než kolik činí nejnižší cena daného léku v Evrop- ské unii. Pokud tedy bude výrobce například v Pol- sku prodávat konkrétní přípravek za 50 korun na denní dávku a v Česku za 60 korun, mohlo by se podle současných pravidel stát, že český pacient bude 10 korun doplácet. Nový systém úhrady léků tak opět bude tahat peníze od občanů, přestože si platí zdravotní pojištění.

„Proti proudu! Není...“

(Pokračování ze str. 1.)

■ **V poslední době se hodně hovoří o výstav- bě amerického radaru. Jaký je Váš názor na tu- to problematiku?**

Výstavbu amerického radaru jednoznačně od- mítám. Požadujeme, aby v této záležitosti bylo vy- psáno referendum a občané se mohli k tak závaž- né otázce – jakou je přítomnost cizích vojsk na na- šem území – vyjádřit. Ono je totiž důležité vědět, že instalace radaru by byla jen prvním krokem, po kterém by logicky následovalo vybudování americ- ké vojenské základny. Je smutné, že jsme se ze své historie nepoučili a opět se dobrovolně stává- me loutkou v rukou mocných.

■ **Evropská unie se pokouší oživit mrtvou eu- roustavbu náhražkou zvanou Lisabonská smlou- va. Ta však v Irsku rovněž narazila. Jaký je Váš názor na fungování Evropské unie?**

Jsem rád, že irští voliči řekli v referendu NE. Dali tím totiž jasně najevo, že si nepřejí vytvoření jakéhosi evropského superstrátu, že mají obavy z dalšího vývoje, tak jak to plánuje Brusel. To, že nyní unie kličkuje a snaží se tvářit, jako že se nic neděje, to je obyčejné pokrytectví. Kdyby tvůrci no- vého světového řádu jednali férově, museli by na rovinu říct, že Lisabonská smlouva skončila v koši. A je smutné, že v těchto podvodných praktikách se angažuje i česká vláda. Dělnická strana si přeje Evropu suverénních států, které budou spolupra- covat jako rovný s rovným, a žádný multikulturní guláš plný imigrantů, chaosu a úpadku.

■ **Co byste na závěr vzkázal čtenářům?**

Přeji všem hezké léto, plné pohody a odpočin- ku, a doufám, že nám zachovají přízeň i nadá- le. A ještě jednou díky za podporu naší nelehké práci. **REDAKCE**

Strach ze svobody – to je téma jedné z knih marxisty a psychologa Ericha Fromma a zároveň téma, které dnes nepřímo ovlivňuje smýšlení mnoha lidí. Frommův názor, a dalo by se říci že je to i názor dnešní „demokratické materialistické nálady“, je, že člověk se snaží celý život osvobodit, nebýt na někom závislý a nikomu podřízený, přičemž kvůli této snaze člověk zpřetrhal veškeré vazby autorit.

S tím ovšem nemohu já plně souhlasit. Člověk má již po tisíciletí oporu v něčem, co je vyšší než je jeho vlastní identita. Bylo jí především náboženství (samozřejmě, že před příchodem judaismu spolu s křesťanstvím a posléze islámem, jím byl především polytheismus), panovník, ale také všemožné společenské instituce, jako třeba rodina. Proto nesouhlasím s tím, že lidskou snahou je být zcela svobodný, zcela zahálen individualismem, a také s tím, že člověk zpřetrhal z vlastní vůle a touze po svobodě veškeré vazby autorit – především té nejvyšší – autority všude nás obklopující přírody. Člověk je byl totiž donucen zpřetrhat právě vlivem režimů, které navenek nejvíce kážou svobodu jedince, především vlivem Frommem tolik proklamované „demokracie západního typu“.

Autor kritizuje především autority evropských hodnot a autoritářských režimů jako „podřízení jen malé autoritativní hrstce lidí, nad nimiž není žádná kontrola“. Přičemž především dnešní demokratické vedení vlády není od začátku nic jiného, než „o trochu větší hrstka lidí“, která se honbou za mocí a penězi dostane do skupiny lidí, které terminologie demokracie nazývá „zástupci lidu“, což si asi většina lidí ani neuvědomuje, když jim takovou funkci umožní.

Myslím si, že člověk nikdy netoužil po svobodě natolik, aby byl ochoten vzdát se autorit, které ho většinou vedou ku prospěchu společného blaha. Dnes lze totiž říct, že autoritářské režimy (od absolutistických monarchií, po autoritářské – ne totalitní – režimy 20. století) přinesly lidstvu postupný, pomalý ale jakžtakž stálý morální a duševní vzestup. Zatímco vlády tzv. demokratické (kte-

ré ovšem s tou antickou mají pramálo společné), nastoleny převážně ve druhém desetiletí minulého století – trvající tedy téměř sto let – dokázaly zničit (společně s vlivem kapitalismu) za toto jedno století veškeré kulturní hodnoty a veškerou morálku. Lidé jsou dnes bezduché bytosti, toužící jen po materiálním uspokojení. Právě liberální demokracie zapříčinila zánik víry v nějakou vyšší autoritu, jelikož jakékoliv náboženství je dnes jen okrajové a věřit a spoléhat na naše vládcy je naivní a šilené.

Dnes se uvádí jako vzor všech demokracií a záruka osobní svobody tzv. západní demokracie. Do této skupiny se dnes řadí i ta naše česká. Když se ale podíváme hlouběji na princip této naší „demokracie“, neuvídíme nic jiného než podlý režim řízený několika vyvolenými jedinci či různými (nátlakovými) skupinami. Sám tento princip je už od

Strach ze svobody

samého počátku méně spravedlivý a svobodu více omezující, než autoritářské režimy. Je to asi už předurčení lidí, kteří nechtějí jednat čestně a v zájmu toho, pro co jsou voleni, ale do řízení státu se většinou dostanou podvodníci, kteří touží jen po vlastním profitu. A těmto lidem je lhotejná nějaká svoboda občana, ba naopak, budou sice navenek dělat, že je to jediné na čem jim záleží, neboť by tak prozradili pravý smysl účelu jejich vlády, ale postupně člověku ukrájí jeho osobní svobodu stále více a více, jelikož by tak občan postupným pátráním dospěl k pravdivému obrazu o jeho vládcích. Přesvědčit se o tom, že dnes demokratické režimy nefungují tak, jak o sobě hlásají, není vůbec těžké. Stačí se jen více pít po pravdě, zkoumat to, co systém určí jako nezpochybnitelné dogma a rázem se ocitnete pod tlakem, nejdříve mediálním, a později přistoupí na řadu „strážci svobody“, coby politická policie, která vám do hlavy vtluče (samozřejmě demokratickým způsobem!) co je správné.

Překvapivé jsou také metody „svobody zaručujících režimů“. Ty se totiž neštítí pod záminkou „míru a demokracie“ vraždit civilisty a špinit vládcy režimů, které jsou pro ně z různých hledisek nepohodlné (viz např. země západních demokracií proti zemím Blízkého východu). Nebo například snaha zakazovat různé politické strany či sdružení, které jsou pro stávající režim nepohodlné. Neměla by ale být ve státě, který má zaručovat absolutní svobodu, naprostá svoboda názorů a myšlenek? Ale mluvit o tom, že každý by směl říkat cokoli, je dnes asi stejně zbytečné jako za vlády před rokem 1989. Ono by to přeci mohlo potlačit lidská práva a svobodu...

Na závěr bych se rád pozastavil nad jedním Frommovým rčením. A to, že prý vztah podřízenosti k autoritě je projevem lidské bezmocnosti. Podívejme se na to ale takhle: jak bývá zvykem, každé malé dítě, které má jako dospělý ve společnosti normálně fungovat, je vychováváno v nějaké úctě a jeho rodiče mu bývají autoritou a omezením, které říká, co by se mělo a co ne. Kdyby tomu tak nebylo, nejen že by neznalo jakékoliv meze, neumělo se chovat, ale i dětství by pro něho bylo těžší. Ale není to tak, že když už dítě vypěje, že nepotřebuje žádnou autoritu, a není to znak bezmocnosti. Stát, panovník, náboženství, rodina. To jistě nevzniklo jen tak, pro nic za nic, vzniklo proto, že to lidé potřebovali... Vliv autority na člověka není věc negativní, což můžeme dnes tvrdit, když se poohlédneme na život jedince v minulosti. Naproti tomu můžeme říci, že pokud neexistuje žádný vztah člověka k autoritě, tak to není ani pro něj, ani pro jeho okolí a celou společnost dobré. Důkaz lze hledat například v myšlenkách anarchismu či liberalismu, což jsou režimy produkující chaos nejen ve společnosti a životě, ale i v lidských duších.

Ono je také něco jiného být svobodomyšlný, než být oficiálně svobodný občan, který je svobodný jen do té doby než si uvědomí, že už ani myslet si cokoli není tomuto režimu po chuti.

MATYÁŠ SOMBATI

Zaměstnanost po česku

Naše vládní garnitura (i všechny předchozí) všude neustále hlásá, jak zahraniční investice přináší nová pracovní místa, jak klesá nezaměstnanost a jak je důležité přilákat zahraniční firmy na úkor českých.

Je však třeba podívat se na tento problém i z jiné strany. První příklad je z menšího města na Českomoravské vysočině (12 000 obyvatel), kde působí japonsko-francouzská firma, která zaměstnává 300 zaměstnanců. Na první pohled se může zdát, že si místní obyvatelé mohou libovat, co se týče pracovních míst. Ovšem z těchto 300 zaměstnanců je 150 zaměstnanců rumunské národnosti, 100 slovenské národnosti, 30 polské národnosti a jen 20 pracovníků je české národnosti. Je tedy taková firma v této oblasti přínosem? Vzhledem k tomu, že postavila své haly na úrodné zemědělské půdě (tyto haly hyzdí vzhled celého města – kde jsou sliby EU o šetrné výstavbě výrobních hal vzhledem k přírodě?) a vzhledem k tomu, že zaměstnává jen 20 českých pracovníků, tak určitě není. To jen vládnoucí garnitura se chlubí, že firma poskytla 300 pracovních míst. O tom, jak je to ve skutečnosti a jak ve městě stoupla kriminalita, se však veřejnost nedozví.

Druhý příklad je opět z tohoto města, kde otevřel svou síť jeden z nadnárodních supermarketů. Zaměstnává 25 pracovníků, z toho 19 slovenské národnosti a jen 6 pracovníků české národnosti. V tomto městě působí ještě další 2 nadnárodní su-

permarkety (u kterých je poměr cizinců/Čechů podobný) a jeden řetězec český. Na tak malé město připadají 4 supermarkety. Všichni živnostníci, kteří si otevřeli prodejny s potravinami a zeleninou a žili

v představě, jak pro všechny platí stejná startovací čára, zkrachovali, protože nebyli schopni konkurovat těmto gigantům. Tak dopadli ti, kteří uvěřili slibům o podpoře podnikání v ČR. Mám mezi nimi několik kamarádů, kterých je mi líto. Teď hledají práci i v japonsko-francouzské firmě i v supermarketech, ale nikde je nechtějí, protože se jim vyplatí zaměstnat cizince za poloviční plat.

Ptám se, proč vláda nenařídí určitou kvótu pro zaměstnávání zahraničních pracovníků nebo proč nedá daňové úlevy českým živnostníkům? V důsledku by to určitě přineslo úspory za vyplácenou podporu v nezaměstnanosti. Z celkového počtu 325 pracovních míst ve zmiňovaném městě je jen 26 míst obsazeno českými pracovníky. Není to alarmující? Ve městě navíc panují obavy, že v případě utlumení nebo ukončení výroby se město jen těžko bude těchto cizinců zbavovat, neboť jim na ubytování, s podporou v kapse, nebude nic chybět.

Třetí příklad je z velkého města v západních Čechách. Zde působí německá firma, která zaměstnává okolo 800 zaměstnanců. Z toho je 400 Rumunů, 200 Ukrajinců, 150 Poláků a jen asi 50 Čechů!

Je třeba si tato čísla uvědomit a dát ve volbách hlas straně, která bude podporovat české firmy, české pracovníky a české podnikatele. Takovou stranou je Dělnická strana.

Ing. JOSEF HENDRYCH

Čekají nás další poplatky?

Čhtě nechtě, musím vzdát hold naší vládě. Obdivuji, s jakou lehkostí se dokáže vyrovnávat s nedostatkem finančních prostředků prakticky na cokoli. Jednotliví ministři nepláčou nad nízkým příspěvkem ze státní pokladny do jejich resortu, ale nekompromisně jednají.

Vzorem pro všechny se stal ministr zdravotnictví Tomáš Julínek. Od ledna letošního roku pro občany připravil poplatky za lékařskou péči. Ačkoli Ústava České republiky jasně hovoří o bezplatném zdravotnictví, současný stav je takový, že za návštěvu lékaře platíme třicet, za den pobytu v nemocnici šedesát a za návštěvu pohotovosti 90 tzv. julínků na stole v českých. Podle pana ministra slouží tyto poplatky k zamezení zneužívání lékařské péče. Dokonce i lidé v kómatu, předčasně narozené děti v inkubátorech a další podle něj čerpají lékařskou péči mnohdy zbytečně a je třeba jejich počet regulovat výběráním poplatků. Jak chytré řešení. Vždyť kdo poplatek platit nechce, tak nemusí. Kojenec jehož rodiče mají nízké příjmy, nebude přeci zbytečně polehávat v inkubátoru, ale aby svou rodi-

nu finančně nezruinoval, čile z něj vyskočí a vleze si doma do mikrovlnky. Páni, jak ta zahřeje. To samé platí i o lidech v bezvědomí. Jakmile si takový pacient uvědomí, že by na zaplacení poplatku neměl dostatek finančních prostředků, probere se a hupky domů do postele. Tam se může válet celé dny, týdny či měsíce. A zadarmo.

Ministr zdravotnictví si však poplatky nemůže vynachválit. Podle něj mají přesně takový efekt, jaký očekával. Lidé začínají omezovat návštěvy lékařů, nemoci přecházejí a pojišťovně tak zbývá větší množství peněz na výstavbu nových luxusních paláců a odměny vrcholným manažerům či členům dozorčích rad. Bohužel si však neuvědomuje, že důsledky tohoto jednání se časem musí projevovat na zdraví občanů, a ti budou poté potřebovat lékařskou péči v daleko větším rozsahu, než kdyby svůj zdravotní problém řešili okamžitě. Ministra Julínka však situace, která díky jeho reformním krokům v budoucnu nastane, ani v nejmenším nezajímá. Za jeho působení se poplatky prostě vybírají budou a po něm potopa.

Nápad s vybíráním poplatků se však zalíbil i dalším členům vlády. Ministr vnitra Ivan Langer se již snaží prosadit poplatky za výjezd policie k dopravní nehodě a další návrhy jistě budou následovat. Možná není daleko doba, kdy policii zaplatíme pětisetkorunový poplatek za přijetí oznámení o spáchání trestného činu a další poplatky za jeho vyšetření. Vždyť když někomu z občanů bude například vykraden byt, tak proč by se tím policii měla zdarma zabývat. Je to přeci jeho soukromý majetek a proto by se o něj měl postarat sám, že pane ministře?

Různých poplatků však může být daleko více. Fantazii se meze nekladou. Co takhle poplatek za dýchání vzduchu, denní světlo a podobně. Vždyť někde se ty peníze do státní kasy sehnat musí. A tak občane plať. Poslancům a senátorům vadit nebudou. Zvýší si o něco své „skromné“ platy a bude to. Současné návrhy na výši jejich odměny za vykonávání své funkce se šplhají až k 300 000 Kč měsíčně. I když, jak to vidím já, tak přes jakékoliv finanční přilepšení by si stejně nakonec odhlasovali výjimku a placení poplatků by se jich netýkalo.

PETR KOTÁB

Glosy

Otřesení byrokraté

Irové v referendu odmítli Lisabonskou smlouvu. Dokument, nahrazující pohřbenou euroústavu, vznikal za úporného jednání unijních elit, jejichž jediným cílem je další centralizace moci uloupené národním vládám. A aby se předešlo případným potížím, členské státy se zavázaly, že o nové smlouvě nebudou rozhodovat občané v referendu, ale schválí ji prostřednictvím parlamentů. Pouze Irsko nemohlo učinit výjimku, neboť referendum je zakotveno v tamní ústavě.

I přesto byl Brusel optimisticky přesvědčen, že Irové řeknou své rozhodné ANO. Omyl. Výsledek byl více než jednoznačně odmítající. Důvodů bylo hned několik. Především lidé nebyli informováni o tom, proč by měli Lisabonskou smlouvu podpořit, v čem je lepší než stávající mechanismus unie. Odpůrci oprávněně namítali, že jde o další odnárodňování, o přesun kompetencí kamsi do neznáma, o ztrátu důležitosti irského hlasu, neboť ten by již neměl pozici „veta“, ale mohl by být kdykoliv přehlasován většinou. A to Irové nechtěli dopustit.

Výsledek referenda Brusel evidentně zaskočil. I když se okamžitě objevily hlasy, že je potřeba pokračovat v procesu ratifikace ve všech státech, nikdo nemůže popřít skutečnost, že Lisabonská smlouva v Irsku padla. Alespoň, pokud platí dopředu daná pravidla hry. Velmi trefně to vyjádřil prezident Václav Klaus, naopak naivně předseda socialistů Paroubek, který doufá v opakování(!) referenda. Zřejmě tolikrát, než by byl potřebný souhlas vyžádán. A směšné je i spílání do nevděčných Irů, že za své současné bohatství a prosperitu mohou děkovat jen a jen štedré Evropské unii, a oni naopak Evropě zasadili těžkou ránu.

Můžeme Irům blahopřát k odvaze a k rozhodnutí, které má pozitivní dopad i na českou společnost. Irové neotráslí Evropou, ani ji neohrozili. Otřáslí pouze bruselskými byrokraty, kteří si myslí, že své plány na ovládnutí Evropy, zbavenou národů a hranic, mohou spřádat bez ohledu na názory občanů. Krach Lisabonské smlouvy je nadějí. Nadějí na znovuoobnovení Evropy jako společenství suverénních států, jejichž spolupráce je založena na vzájemné úctě k historickým tradicím a kultuře.

TOMÁŠ VANDAS

Co je extrém?

Liberalisté označují nepohodlné názory nálepku „extrémní“. To není výdobytek polistopadové garnitury, s tímto „hrůzným“ termínem operovali například komunisté ve své propagandě. V podstatě tak činí každý režim v boji proti své opozici, která je náhodou vidět a slyšet.

Slovo extrém můžeme směle používat i my, nacionalisté. Je totiž mnoho jevů v naší společnosti, jež každý zdravý rozum odsoudí jako extrémní. Například:

Rozpad tradiční rodiny a její „nahrazení“ společností samotářů, kteří svůj život obětují kariéře.

Z toho vyplývající mizivá porodnost pro budoucí léta a ohrožení existence národa a jeho kultury.

Otevřená propagace homosexuality a jiných úchylek.

Otevřená propagace drog a jejich volné šíření na školách.

Nahrazení tradiční víry, náplně života, zábavou a konzumem pod heslem „žít znamená užít“.

Výchova dětí médií, které je od útlého věku vedou k brutalitě, sexu a bezduché zábavě.

Absence duchovních autorit a myslitelů ve společnosti – jejími veřejnými ikonami se stali herci, zpěváci a pornoherci.

Úpadek kultury, zjevný třeba v architektuře oficiálním návrhem Kaplického chobotnice v blízkosti Pražského hradu.

Úpadek justice: soudci ruší verdikty soudců, případně je rovnou žalují.

Politický systém založený na parlamentní demokracii a pluralitě názorů, ačkoliv bezmála dvacet let vládnou stále tíživě a jejich odpůrci jsou kriminalizováni.

Našla by se jistě celá řada dalších extrémů. Z výše uvedeného jasně vyplývá, že extremisté nejsou v ulicích, nýbrž v politice, kultuře a justici. Jejich oporou jsou v každé době početní kariéristé, kteří před společnými hodnotami upřednostňují vlastní úspěch. Oni se drží moci. Na ulici skončili tradicionalisté.

My nechceme experimentovat se společností pod rouškou „pokroku“, ale hlásíme se k odkazu svých předků – totiž k víře, rodině a důstojnému životu.

MARTIN KNĚŽICKÝ

Názory čtenářů

Nedobytní Němci

Německo příští rok prodlouží o dva roky (do roku 2011) omezení přístupu pracovníků z nových zemí EU, včetně České republiky, na svůj pracovní trh.

Dívíte se? Já ne. Takzvaný svobodný pohyb pracovníků sil po unii neexistuje (viz Německo), ale víme proč? Německo totiž ví, co tam legální, ale hlavně nelegální pracovníci dokáží (viz nekončící bitky muslimských tureckých fundamentalistů, pašeráků z Vietnamu atd.). Chrání si svůj pracovní trh pro své občany, kteří poctivě pracují a odvádí daně.

A u nás? Po „revoluci“ se ukázal do té doby nevidaný jev – nezaměstnanost. Nebudu vysvětlovat, které velké procento občanů tuto instituci využívá a zneužívá svého postavení ve státě, spotřebovává velký objem sociálních dávek, peněz od daňových poplatníků. To je na delší úvahu. Ale chci se zmínit o státní podpoře zaměstnanosti, vytváření pracovních příležitostí pro nás, občany, dělníky, jimž po „revoluci“ zmizeli jejich pracovní místa v důsledku přerodu ekonomiky. Velké nadnárodní podniky, nalákané vládou na nemalé daňové prázdničky, darované či levné pronájmy pozemků na desítky let, začaly stavět kolem měst vytožená pracoviště. Bohužel, že? Problém je ten, že dnes v těchto továrnách, dotovaných z našich kapes, pracuje velice malé procento našich občanů – Čechů! Ne že by nechtěli pracovat, ale ona místa nejsou volná. Do továren je totiž verbována levná síla z výchoodu, Vietnamu, Mongolska atd., což si myslím je porušování státních pobídek na českou státní zaměstnanost. Mzda díky těmto gastarbeiterským šla až na minimum a z toho věru nejde moc žít v nájemním deregulovaném bytě izraelského majitele.

Ale zpátky na začátek. To vše Německo zná a proto si svůj trh brání. Jen jsem zvědavý, kdy to naše „pravicová“ vláda konečně převezme od zkušenějších zahraničních partnerů a nebude vymýšlet svoji „českou“ cestu.

J. BEDNÁŘ, Plzeň

Lichvářství

Někteří lidé by si asi mohli říct, že v dnešní době již lichva dávno neexistuje. Opak je ale pravdou. Bohužel, lichva přetrvává až do dnešních dnů. Zpravidla je provozována těmi samými lidmi již od hodně dalekých dob nejen naší historie. V dnešní době neúnosným půjčkám odolá jen málokdo. Je to vlastně docela logické. Ceny úplně všeho se stále neuvěřitelnou rychlostí zvyšují, ale mzdy zůstávají v podstatě pořád stejné. To mnoho občanů zanechává do kouta bezmoci. Zvláště pak rodiny s dětmi, kde už se nestará každý jedinec jen sám o sebe, ale také o své nejbližší.

Jelikož však stát na své lidi úplně kašle a je mu naprosto lhostejná jejich budoucnost, snaží se lidé užít, jak se dá. No a v tento okamžik narazí na nějakou tu zdánlivě dobrou půjčku. Ale to jen do té doby, než si všimnete miniaturních písmen, schovaných jak nejlépe to jen jde. Proč nemůže být vše zřetelné vidět?! Proč se povoluje těmto lichvářům tato taktika okrádání? Lidé se zadluží a musí platit ohromné úroky. Myslím, že to už zničí mnoho rodin.

A stát? Ten se na to jen nečinně dívá a lichvářům dává svolení k ničení našich lidí. A tito sionisticko-zednářští lichváři nás legálně zdmárají až do poslední kapky krve. Já jsem přesvědčená o tom, že věci spolu souvisejí a za vším stojí ti samí lidé. Proto stát nijak nezakročí, protože „oni“ mají dohled i nad celým politickým děním. Jsme prakticky nuceni k tomu, abychom na nich byli závislí, a oni toho pak už jen lehce zneužijí ve svůj prospěch.

L. ŠLÉGROVÁ, Most

Kontakty

Plzeňský kraj – Václav Prokůpek, tel: 605 354 030, e-mail: prokupek2006@volny.cz, Vladimír Pelák, tel: 737 139 688

Ústecký kraj – Petr Kotáb, tel: 603 206 308, e-mail: PetrKotab@seznam.cz

Praha – Mgr. Ladislav Malý, tel: 721 466 324, e-mail: ladimaly@centrum.cz

Liberecký kraj – Jindřich Nestler, tel: 776 177 210, e-mail: nestler@jizersko.cz

Středočeský kraj – Tomáš Vandas, tel: 608 981 643, e-mail: t.vandas@seznam.cz

Jihočeský kraj – Jiří Štěpánek, tel: 603 427 704, e-mail: stepanek-ds@seznam.cz

Pardubický kraj – Martina Pecinová, tel: 720 491 918, e-mail: PeciMa@seznam.cz, Helena Černá, tel: 739 211 539

Královhradecký kraj – Jaroslav Grund, tel: 603 853 330

Jihomoravský kraj – Pavel Procházka, tel: 777 678 810

Moravskoslezský kraj – Iveta Machová, tel: 603 945 816, e-mail: iveta.machova@seznam.cz

Olomoucký kraj – Jiří Švehlík, tel: 774 548 818, e-mail: ds.olomoucky.kraj@seznam.cz

Zlínský kraj – Radim Skypala, tel: 605 881 108, e-mail: radimskypala@seznam.cz

Letos v květnu tomu bylo šedesát let, co vznikl stát Izrael. Stojí za to si jeho genezi čas od času připomenout, neboť metody, jimiž Židé svůj stát připravovali a posléze vytvořili, jsou pořád aktuální, pořád se s nimi setkáváme. Ať už na mezinárodní scéně politiky, či domácí.

Na počátku stála myšlenka některých židovských intelektuálů o vytvoření svého státu. Byl to vlastně sen, jehož uskutečnění vyžadovalo semknutí aspoň těch nejbohatších Židů celého světa, shromáždění finančních prostředků, proniknutí židovských intelektuálů do vrcholné světové politiky gojímských států a v neposlední řadě přesvědčit co nejvíce gojímských národů celého světa o nutnosti zřít židovský stát. V druhé půlce devatenáctého století neuskutečnitelná vize.

Židé a jejich stát

V roce 1897 se ve švýcarské Basileji konal kongres předních světových židovských intelektuálů, bankéřů a průmyslníků za účelem vytvořit politický program Sionismu, jehož konečným cílem mělo být vytvoření státu Židů. Na kongresu byly přijaty tajné operační materiály pro zásadní změny ve světovém politickém uspořádání. Dokumenty, jež se nemohly dostat do rukou gojímů, však zřejmě indiskreci – neboť Židé ze všeho nejvíce milují peníze – se dostaly na světlo Boží. Dokumenty z basilejského jednání jsou dnes dokonce volně přístupny na internetu pod názvem Protokoly sionských mudrců.

Sionistickým Židům ze všeho nejvíce vadil politicko-sociální pořádek v Evropě, jež zde byl nastolen od napoleonských válek a působil prakticky od Vídeňského kongresu z roku 1815. Nejlepší způsob jak docílit změnu ve světovém pořádku je rozeštvát gojímské národy, dočteme se v Protokolech. Na první světovou válku je mnoho názorů od historiků a politologů, měla rozhodně více příčin, nikoliv jen tu jednu; nicméně při bližším pohledu na průběh onoho dramatu se tu a tam mihne nezpochybnitelný stín Žida.

Hovořit o tom, že vedení bolševické strany v Rusku, tj. strany, která provedla revoluci, tvořilo více než 90% Židů je, myslím, nošením dříví do lesa. Ale podobné rasové složení bylo i u tzv. prozatímní vlády, která neumožnila carské rodině uchýlit se do exilu a tím zachránit aspoň své holé životy. Známe jsou i hrůzné fakty o zločinech, jež v Rusku následovaly po bolševické revoluci.

Méně známý je ale fakt, že britský ministr zahraničí A. J. Balfour v roce 1917 oznámil lordu Rothschildovi, přednímu představiteli sionistického hnutí v Anglii, svoji podporu k návrhu o „zřízení domova pro židovský národ“. Pozor: ne ještě stát, ale domov...! Tato Deklarace se stala podnětem pro tehdejší Společnost národů, aby určila Palestinu jako mandátní území Anglie, a zároveň umožňovala Židům stěhovat se do Palestiny a kupovat tam půdu a postupně se zabydlovat. V této chvíli je třeba pochopit náladu palestinských Arabů, když k nim neustále vandrovali cizinci s odlišnou kulturou a náboženstvím, a navíc s drzým chováním. To jsou dvacátá léta minulého století.

V roce 1938 proběhla v Evianu u Ženevského jezera konference o vystěhování Židů z Evropy. Polská vláda navrhla – chtěla se zbavit své až tři milionové židovské menšiny – zřízení samostatného židovského státu na vy-

chodoafrickém Madagaskaru. Tento ostrov je dvakrát větší než Polsko a dvaadvacetkrát větší než Palestina. Plán však ztroskotl.

Pak následovala druhá světová válka. Po vítězném konci francouzského polního tažení se A. Hitler chytil madagaskarského plánu a pověřil říšského ministra Schachta, aby s Mezinárodním výborem pro židovské vysídlení, vytvořeným v Evinu v roce 1938, dosáhl jeho realizace. K financování celého podniku, tj. vyvést Židy z Evropy, navrhl mezinárodní půjčku na vysídlení, která by měla umožnit přestěhování Židů na Madagaskar, vybudovat tam životaschopné národní hospodářství a židovský stát. Půjčka – a tedy celý plán – ztroskotala na „Ne“ oslovených židovských světových bank, které miliardové půjčky Hitlerovi odmítly. Dneska při zpětném pohledu víme asi proč. Rovněž

britská vláda řekla „Ne“ – odmítla žádost o volný průjezd lodí s vystěhovanci.

Roku 1933 bylo v Německé říši 502 799 Židů, v Rakousku 191 481 a v Sudetech 27 374. Z těchto dohromady 721 654 Židů bylo nacisty do roku 1939 přinuceno skoro 400 000 k dobrovolnému vystěhování. Ve Velkoněmecké říši zbylo k 15.5.1939 již jen 330 892 Židů. Svě válečné právo na deportace potenciálních protivníků, např. Židů, zakládal Hitler na mj. Stalinově deportaci kolem 1,4 milionů volžských Němců na Sibiř a za polární kruh, které se uskutečnilo po zrušení Sovětské republiky Povolžských Němců (28.8.1941) většinou židovskými politickými komisaři v dobytých vagoncích, koňmi tažených povozech a pěšky.

Po druhé světové válce začala všemi tehdy známými mediálními prostředky, které z velké části ovládali Židé, soustředěná a systematická kanonáda do svědomí gojímských národů, že dopustily hrůzy koncentračních táborů – ale jenom nacistických – v nichž byli soustředěni a posléze vyvražďováni Židé. Tento fakt se stal být rozhodujícím pro souhlas světových velmocí, na něž se válečná štěstěna usmála a válku vyhráli, se zřízením židovského státu v Palestině. Aby se ale Arabové v počtu 1 200 000 lidí žijících v Palestině uklidnili, bylo rozhodnuto o rozdělení Palestiny na dva státy, z nichž jeden bude Židů a druhý Arabů.

Nedá mi to, abych nepřipomněl jednu zajímavou větu z Protokolů: „Ovládl jsem již veřejné mínění gojímů, přesně řečeno inteligentních národů gojímských národů, že se již skoro všichni dívají na světové události brýlemi mámení, které jsme jim nasadili...“

A teď si přečteme, co k metodě rozdělení Palestiny napsalo rudé Právo v sobotu 10. května 2008 z pera M. Šišky: „Rezoluce o rozdělení musela být přijata dvoutřetinovou většinou Valného shromáždění OSN (26.11.1947). Šéfové židovské agentury si snadno spočítali, že tolik hlasů nedostanou. V této situaci se rozhodli pro poslední manévry: shromáždili všechny delegáty nakloněné jejich věci a požádali je, aby do večera obsadili řečnickou tribunu. Nečekáný maratón projevů donutil předsedu schůze odložit hlasování na příští zasedání 29. listopadu. V získaném čase – hlavně po velkém nátlaku Spojených států – změnilo několik delegací své původní odmítavé stanovisko a hlasovalo pro rezoluci.“ A tak vlastně vznikl v Palestině stát Izrael! Legrace k popukání, že...? Vzpomeňme na mediál-

Židovská zeď nářků.

Oznámení

Schůze MO Havířov – Pro členy, příznivce i zájemce jsou každou sobotu v měsíci schůze Dělnické strany od 18. hodin v restauraci „U čerta“ (vedle základní umělecké školy u hotelového domu Merkur). Bližší informace podají pan Mirko Musil, tel: 732 118 753, e-mail: musil.mirko@seznam.cz, nebo pan Tomáš Höger, tel: 732 961 140.

Mgr. LADISLAV MALÝ

Mládež DS

Mládež dělnické strany (MDS) je alternativou členství v Dělnické straně pro mladé zájemce (minimálně patnáctileté), kterým ještě nebylo 18 let. Způsob přihlašování je obdobný, pouze s tím rozdílem, že zájemce bude zapsán do evidence žadatelů o členství, nicméně obdrží předběžnou stranickou legitimaci. Povinnosti vyplývající ze stanov DS začnou platit až po nabytí plnoletosti, včetně placení členských příspěvků.

Chcete se stát členem Dělnické strany, ale ještě Ti nebylo 18 let? Vyplň přihlášku (k vystižení na této stránce), a s příloženou průkazovou fotografií zašl na adresu: Dělnická strana, P.O.BOX 3, 161 01 Praha 6. Sekretariát Ti okamžitě vystaví a zašle předběžnou členskou legitimaci a tím se stáváš kandidátem na členství v DS. Po nabytí plnoletosti neprodleně informuje sekretariát DS, který Ti po zaplacení vstupního členského příspěvku vystaví členskou legitimaci DS.

Volební konto

Bankovní účet Dělnické strany je veden u GE Money Bank. Číslo účtu:

170 130 852 / 0600

Členské a sponzorské finanční příspěvky můžete zasílat složenkou typu C na adresu Dělnické strany: PO BOX 3, 161 01 Praha 6.

Děkujeme Vám za jakoukoliv finanční pomoc.

MOUDRÁ SLOVA

Quae non prosunt singula, multa iuvant. (Ovidius)
Co nezmůže jedinec, zmožou mnozí.

PŘIHLÁŠKA DO DĚLNICKÉ STRANY

Příjmení:

Jméno:

Datum narození: Rodné číslo:

Adresa bydliště (včetně PSČ):

..... Telefon (e-mail):

Povolání (příp. škola):

„Přihlašuji se za člena Dělnické strany.
Slibuji, že budu dbát o dobré jméno strany a získávat její podporu u veřejnosti.“

Datum: Podpis:

Adresa: Dělnická strana, PO BOX 3, 161 01 Praha 6.

Příloha: průkazová fotografie (maximálně 1 rok stará).